

Devotamentul

Devotamentul

„Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu!” (Filipeni 3.8)

O predare deplină Domnului Isus Hristos este legătura cea mai puternică, legătura care poate să unească inimile omenești. Ea le dezbracă de „eu” și astfel ele nu mai sînt decît un suflet în gîndurile lor, în intențiile lor și în propriile lor hotărîri, pentru că nu au decît un singur scop.

Având slava înaintea noastră, avîndu-L pe Domnul Isus Hristos înaintea noastră, putem spune cu toată sinceritatea: „Fac un singur lucru” (Filipeni 3.14)? În ce parte sînt ochii noștri îndreptați? Spre ce țintă mergeți? Dumnezeu n-are decît o singură țintă: HRISTOS. Pe drumul Damascului, Pavel L-a văzut pe Dom-nul Hristos; de atunci, el s-a lepădat de importanța sa, de calitatea sa de fariseu, de ceea ce învățase și de tot ce nu era Hristos. El le socotea pe toate ca pe niște gunoaie, pentru a-L cîștiga pe Hristos. Se vorbește de a face un sacrificiu: nu este mai mare sacrificiu, decît de a lepăda niște gunoaie. Dacă ochii ne-ar fi îndreptați mereu spre Domnul Hristos, pentru ca aceste lucruri să capete un astfel de caracter, n-am simți greutate în a le părăsi. Lucrurile îmbracă caracterul lor, potrivit obiectului pe care-l urmărește inima.

Sper că Dumnezeu vă va păzi de orice legătură în afară de legătura Domnului Hristos și că veți găsi în ea din ce în ce mai mult siguranța și bucuria sufletelor voastre.

În orice adevărată bucurie prin predare lui Dum-nezeu, Domnul Hristos este Persoana care ocupă primul loc, apoi „ai Săi care sînt în lume” (Ioan 13.1); în sfîrșit, semenii noștri: întii sufletele lor (apropiindu-i de El), apoi trupurile lor, precum și nevoile lor felurite.

Dragostea Domnului Isus Hristos ne constrînge la cruce și ne îndeamnă să ne predăm fără rezerve Celui ce ne-a iubit atît de mult si S-a dat El însuși în întregime pentru noi. În fața unei astfel de iubiri, învățăm să nu avem nici un gînd mai înalt despre noi înșine și să ne dăm seama că am fost cumpărați cu un preț și nu mai sîntem ai noștri.

Sentimentul că nu mai sîntem ai noștri adîncește în sufletele noastre pe cel al drepturilor Domnului asupra noastră, îndepărtîndu-ne de la gîndul că ar fi vreun merit oarecare în devotamentul nostru.

Numai privind țintă la Domnul Isus Hristos putem să părăsim orice pentru El. Nici lumea, nici inima firească nu vor putea să suporte să-L urmeze pe Domnul Hristos pînă la capăt.

Trebuie să trăim în relațiile firești ca și cum nu le-am avea și să ne manifestăm în aceste relații ca din partea Domnului Hristos.

Poți să fii o binecuvîntare pentru soțul tău, întărindu-l, mîngîindu-l și încurajîndu-l în ostenele și încercările care însoțesc slujba Domnului; însă nu încerca să-i slăbești rîvna. Cîteodată, unei femei îi place să-1 aibă pe soțul ei pentru ea și cînd acesta este un lucrător al Domnului, este un mare rău. Am cunoscut o femeie care a compromis în felul acesta slujba unui frate la lucru. Un soț trebuie să aibă grijă de soția sa, s-o prețuiască și să vegheze ca să nu o neglijeze în nici un fel, însă tovarășa unui frate care lucrează pentru Domnul trebuie să pună slujba și lucrul soțului ei în primul rînd. O femeie înțeleaptă, care-L caută întîi pe Domnul pentru ea însăși, îi dă de asemenea primul loc în ceea ce privește soțul ei și nu-l iubește mai puțin pe acesta din urmă.

O, cum ne vom da seama, în ziua Domnului Hristos, că ceea ce am păstrat în inimile noastre pentru noi înșine nu a fost decît pierdere și mizerie!